

et Andragende til Kongen gennem Cancelliet eller Rentekammeret, hvor nu et saadant Andragende skulde indgives, om Tilladelse til for Domstolene at faae prøvet et Spørgsmaal angaaende Dpgjørelsen af hans Gage, vilde have faaet denne Tilladelse. Jeg erindrer ikke i Diebliffet noget saadant Tilfælde, hvori en Embedsmand har fundet sig i den Nødvendighed at maatte gjøre Brug deraf, men jeg vil hermed ikke have benægtet, at der muligvis kan have været saadanne Tilfælde, og efter mit Kjendskab til de ældre Forhold er jeg aldeles overbevist om, at en saadan Tilladelse ubetinget vilde være bleven given. Netop i den Omstændighed, at det Slags Tilfælde ere saa sjældne, finder jeg en yderligere Betrættelse paa min Opfattelse af denne Sag, nemlig at der slet ikke er noget Paatrængende i den Henseende. Jeg troer, at den hele Bestemmelse ikke har en saa stor Betydning, at det er Uuagen værd at sætte den ind i denne Lov, og jeg har endog Tvivl, om den netop i denne Lov skulde være paa sin rette Plads. Et af Udvalgets Medlemmer (Echjerring) har jo ogsaa udtrykkelig udtalt, at han ikke anseer den hele Paragraph for at have stor praktisk Betydning; men naar det er Tilfældet, skulde jeg af Hensyn til den Misforstaaelse, hvorfor den kan være Gjenstand, og den store Misnoie, den synes at have vakt hos enkelte Medborgere, ogsaa af Nøgtsdagens egne Medlemmer, være meest tilbøielig til at tilraade, at man ikke optager denne Bestemmelse i Loven. Paa den anden Side vil jeg dog forsaavidt være enig med det ærede Udvalgs Fleertal angaaende dette Forslag, at jeg meget godt kunde gaae ind paa den Tanke, at man i en almindelig Ejenestepragmatik havde en Bestemmelse om, at det Spørgsmaal, hvortil denne Paragraph indskrænker sig, skulde kunne undrages Domstolenes Afgjørelse. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at det Paragraphen indeholder, ikke er, at Domstolene herefter slet ikke skulle kunne skifte imellem Statsmagten og Embedsmændene. Den indskrænker sig udtrykkelig til at bestemme, at det kun er Dpgjørelsen af den Lønning, der tilkommer Vedkommende i Overensstemmelse med Løn-

ningsloven, der skal forelægges Finansministeren og være udelukket fra Domstolens, men alt Andet maa ifølge den almindelige Regel henhøre under disses Afgjørelse, ja endog selve Fortolkningen af denne Paragraph maa henhøre derunder. Dette troer jeg er af ikke ringe Betydning, thi hvis en Lov virkelig skulde komme ud med en Paragraph som denne, vil den kunne være Gjenstand for megen alvorlig Misforstaaelse, idet jeg troer, at det ikke vil være vanskeligt at eftervise, at den er overmaade mangelfuldt redigeret. Spørgsmaal i saa Henseende maatte Domstolene naturligvis være berettigede til først at tage under Paaskjendelse, og fandt de, at den Retsret, som var reist i Anledning af Paragraphens Fortolkning, ikke udelukkende angik Dpgjørelsen af Gagen, maatte de ifølge deres Pligt tage Spørgsmaalet under Paaskjendelse; dette følger af Grundloven og af hele vor Lovgivning. Kunde jeg saaledes end tænke mig, at man ved en bestemt Dpgjørelse af det hele Mellemværende mellem Embedsmændene og Statsmagten kunde bestemme, at den rene, regningsmæssige Dpgjørelse af Lønningerne ikke kunde være Gjenstand for Domstolens Afgjørelse, maa jeg paa den anden Side udtale, at jeg ikke paa nogen Maade kan stemme for et Forslag, affattet som det her foreligger, thi det forekommer mig, at man derved er gaaet meget videre end nødvendigt til denne Tanke Udforelse, ja jeg troer endog langt videre, end det har været de Herrer Forslagsstilleres Mening. Saavidt jeg har forstaaet de ærede Forslagsstillere skal det nemlig kun være Meningen, at de fra Domstolens Omraade ville undtage den egentlige Dpgjørelse af Lønningerne, men det har dog vist ikke været Meningen, at man i disse Spørgsmaal vil nedlægge en saadan Allmagt i Finansministerens Haand, at man vil have de Vedkommende affaaeren Afgangen til at kunne appellere til Kongen, til det samlede Statsraad. Jeg kan ikke troe, at dette har været Meningen, skøndt det følger af Ordene, og jeg seer heller ingen Grund dertil. Jeg seer heller ikke, at der skulde være nogen Anledning til i en Lov som denne at nedlægge Spiren til en Ministerkrise derved, at Finansministeren er uenig med en af sine